Autor: Dan Roodt

Skončí náš svět právě takto?

Z afrického kontinentu se dnes stal bezprecedentní biologický, ekologický a sociopolitický experiment: Dochází zde k největší populační explozi v dějinách světa. Podle oficiálních údajů UNICEF z roku 2014 se počet Afričanů zvýší z 1,033 miliardy v roce 2013 na ohromující 4,2 miliardy v roce 2100. Jen během následujících 35 let se narodí dvě miliardy afrických dětí. Do roku 2100 bude polovina všech dětí na světě z Afriky. Nejedná se o lineární projekce současného vývoje, ale nejlepší odhady vycházející z dnešních a historických precedentů. Tato populační exploze bude mít nesmírně zásadní dopady nejen na Afriku, ale i pro celý svět.

Ze strohých formulací demografů z UNICEF se dozvídáme, že:

> Budoucnost lidstva bude stále více africká. Větší polovina z očekávaného 2,2 miliardového nárůstu světové populace za období 2015-50 se odehraje v Africe, přestože tempo růstu i tam zpomalí. Za současného vývoje bude za 35 let jeden ze čtyř lidí na planetě Afričan, do konce století pak čtyři z deseti. V roce 1950 žilo v Africe jen 9% obyvatel světa.

Za posledních 60 let se díky západnímu zdravotnictví, lepší výživě a nesmírnému objemu pomoci zvenčí v Africe snížila míra úmrtnosti dětí a její populace se z 200 milionů v polovině 20. století zčtyřnásobila. Za dalších 60 let se zčtyřnásobí *znovu*, a tak se za pouhých 150 let

(1950-2100) počet lidí na černém kontinentu zvýší o závratných 1830%.

V mnoha evropských zemích žije jen několik milionů lidí. Takovým Slovákům nebo Lotyšům připadá Německo se svými 80 miliony lidmi jako nesmírně velká a lidnatá země. Čína (1,4 miliardy), Indie (1,3 miliardy), USA (323 milionů) či Indonésie (253 milionů) jsou pak přímo obří.

Jen samotná Nigérie má však 178 milionů obyvatel – více než dvojnásobek Německa – a v příštích 35 letech dojde k 21% afrických a 8% světových porodů v Nigérii. Pokud se potvrdí současné propočty, dosáhne Nigérie do konce století takřka k jedné miliardě (914 milionů) lidí a stane po boku Číny a Indie jako demografická velmoc. Jiné africké země však zažívají ještě prudší růst.

Nejrychleji v Africe roste Niger, země s „pouhými“ 19 miliony obyvatel, což ho i tak staví třeba před Nizozemsko. Tamější ženy mají nejvyšší míru pubertální plodnosti na světě a každá v průměru porodí 7,5 dítěte. Dnešní odhady mluví o 220% vzestupu počtu dětí v Nigeru do poloviny století a celkovém zvýšení počtu obyvatel na 204 milionů v roce 2100. To znamená předpokládaný nárůst o 1073% za pouhých 85 let a s 204 miliony by se Niger vyrovnal dnešní Brazílii.

Klesající populace evropských zemí

Ještě před stoletím tvořili Evropané čtvrtinu světové populace. V polovině 20. století jich bylo téměř dvakrát více než Afričanů, už v roce 1996 však Afrika počtem obyvatel Evropu překonala. V roce 2010 žilo podle údajů OSN v kontinentální Evropě 740 milionů lidí, čili jen 11% světového obyvatelstva. I když k tomu připočteme asi 250 milionů lidí evropského původu v Severní Americe, Austrálii, na Novém Zélandu a v Jižní Africe/Namibii, netvoří Evropané více než 14% globální populace – a to stojíme teprve na prahu éry „vzestupu Afriky.“

Tímto výrazem se označuje hospodářský růst subsaharské Afriky, ještě lépe jej ale lze užít na bující africké obyvatelstvo, zejména to nejmladší. Do roku 2100 může africká populace růst až tempem 300 milionů – tedy počet obyvatel dnešních USA – každé dva roky! V té době už by připadali na každého bělocha čtyři černoši – a dokonce ještě víc, započteme-li Afričany, kteří odtud odešli.

Následující projekce ukazuje, jak africká populace překonává Evropu a Severní Ameriku a blíží se k Asii.

Co už tato grafika neukazuje, je odlišná věková struktura. Afrika je zdaleka nejmladším kontinentem, Evropa a Japonsko pak nejstaršími částmi světa. Wall Street Journal loni přinesl informaci, že dokonce i americká populace stárne tak rychle, že prodej plen proti inkontinenci pro seniory narostl v letech 2009-13 o pětinu, zatímco odbyt dětských plen poklesl o 8%, což nutí výrobce k „restrukturalizaci.“

Evropská unie pravidelně vydává o žalostné porodnosti Evropanů Zprávu o stárnutí. Podle loňské edice střední evropská porodnost spadla z 2,67 dětí na ženu v roce 1960 na pouhých 1,56 v roce 2012, hluboko pod úrovní obnovy populace (2,1).

V roce 2000 nepřesáhla míra porodnosti ani 1,4 v následujících zemích: Bulharsko, Česká republika, Německo, Estonsko, Řecko, Španělsko, Itálie, Lotyšsko, Litva, Maďarsko, Rakousko, Polsko, Rumunsko, Slovinsko a Slovensko. Většina evropských států zažívá příliv imigrantů z Třetího světa, bez něhož by se jejich populace zmenšovaly, jelikož více lidí umírá, než se jich rodí. V Japonsku, které v zásadě nepřijímá imigranty, se v roce 2014 snížil počet obyvatel o 268 tisíc.

Aby se vyhnula nepokrytému úbytku, prohlásila kancléřka Merkelová nedávno Německo za „zemi imigrace… Pokud k nám chce někdo přijít, je na tom cosi obohacujícího.“ V roce 2014 vyřídilo Německo 200 000 žádostí o azyl a přijalo celkem 800 000 imigrantů.

Během několika málo desetiletí se poměr lidí starších 65 let a těch v produktivním věku (15-64) zvedne nad 50%. Dokument statistické agentury Eurostat říká:

> Evropa je v současnosti nejstarším světadílem s nejvyšším počtem ekonomicky závislých seniorů, což se do roku 2060 nezmění. Rychle však stárnou i další části světa a jejich procento populace v neproduktivním věku se zvyšuje až nad současnou evropskou úroveň – s výjimkou Afriky.

Úroveň závislé populace v důchodovém věku v Evropě – včetně Ruska a dalších zemí mimo EU– by se mohla kolem roku 2040 usadit kolem 50%. Podobně rychle stárnoucí Čína by pak dosáhla 50% v roce 2060.

Oproti tomu v Africe se pohybuje průměrný věk kolem 18 let; 40% Afričanů není ani 15 let. V roce 2040, kdy bude Evropa připomínat obrovský starobinec, kde na každého člověka staršího 65 let budou připadat pouze dva pracující, zůstane africká míra seniorské ekonomické závislosti na pouhých 7,8%.

Úprk do měst

S kypící populací čelí Afrika zároveň i další krizi: stěhování lidí do měst v obřím měřítku. Mnoho pozorovatelů se domnívalo, že ekonomický růst a lepší komunikační prostředky – až do rozšíření mobilů neměl v podstatě nikdo v subsaharské Africe telefon – povedou k poněkud rovnoměrněji rozptýlenému růstu obyvatelstva.

V Jižní Africe před změnou režimu existoval plán, někdy označovaný jako velký apartheid, podle něhož měli černoši na vlastních územích získat místní samosprávu. Bílí politici věřili, že když v černošských oblastech vytvoří pracovní místa a budou tam posílat rozvojovou pomoc, černoši z vesnic se přestanou stěhovat do tehdy ještě většinově bílých měst. Jak dnes vidí

každý návštěvník Johannesburgu či Pretorie, plán zcela selhal. Většina Afričanů by raději žila v chatrči na předměstí západního města, než aby farmařila či vytvářela pracovní místa pro ostatní na svém vlastním území.

Jeden z pravicových jihoafrických politiků, Dr. Albert Hertzog, pro své bez obalu vyslovované postoje dlouhodobě černá ovce systému, se proti poskytování další půdy černochům postavil proslulými slovy:

> Černoch není žádný zemědělec. Stěhuje se do bělošských měst, kam ho přitahuje množství lidí a pocit sounáležitosti – alespoň tak to slýcháváme. Potřebuje tedy další půdu? Nepotřebuje spíš další města podobná těm bělošským? Pak by samozřejmě nepotřeboval víc půdy. (*Oproep tot die stryd*, str. 141)

Podle Hertzogova názoru nemá obří africký kontinent pro Afričany – kromě role zásobárny surovin, které se dají prodávat do světa – příliš velkou hodnotu. Afrika se mezitím prudce urbanizuje, přesně jak předpovídal. Podle Africké rozvojové banky:

> K více než 90% populačního růstu (během příštích 35 let) dojde ve velkých městech rozvíjejících se zemí. V rozvojovém světě zažívá nejrychlejší urbanizaci Afrika… Migrace z venkova a přirozený nárůst ve městech jsou hlavními příčinami zrychlujícího růstu měst a vzniku slumů v Africe… Následkem toho se řada afrických měst musí vyrovnávat nejen s bujícími slumy, ale také se zhoršující se bezpečnostní situací a zločinností.

Zkušenosti z Jižní Afriky, kde Afričané opustili své domovy na venkově a přestěhovali se do měst, nejsou jen národním, ale *celosvětovým* fenoménem. The Wall Street Journal nedávno napsal, že ekonomický růst a lepší komunikace dále povzbuzují emigraci do Evropy:

> Senegal je stabilní západoafrickou demokracií a (senegalská vesnice) Kothiary vytěžila z globalizačních procesů, které změnily bohatší venkovské oblasti Afriky. Ploché televize a stále častěji i auta – zakoupená z velké části za peníze od vesničanů pracujících v Evropě – proměnily tvář někdejší osady chudobných chýší z bláta. Bohatství zapojilo tuto odlehlou krajinu burákových farem a baobabů do globální ekonomiky a získalo uznání mužům, kteří je sem poslali.
>
> Také však názorně ukázalo evropskou životní úroveň a nabídlo mladým dělníkům na farmách peníze na lístek pryč… V západní Africe se nachází několik z nejrychleji rostoucích ekonomik světa, také z ní však odchází nejvíce migrantů.

Jinými slovy dnes Afričané vidí v Evropě své Eldorádo, jak už to dlouho platí pro latinskoamerické vesničany a USA.

Když teď paní Merkelová objevila „rozmanitost," při takovém množství Afričanů více než ochotných dodat stárnoucímu Německu trochu diverzity není nemožné, že se největší evropská ekonomika bude stávat stále afričtější, trochu jako někdejší, bělochy řízená Jižní Afrika západního střihu, jak vypadala před dvěma desetiletími.

Německo dominuje Evropě díky svým fenomenálním úspěchům na poli produktivity. Přihlédneme-li ale k jeho nízké míře reprodukce, mohli by jednou v Německu a zbytku Evropy převládnout Afričané, kteří se už dnes valí přes Středozemní moře? **V demokraciích jsou čísla vším.** V Jižní Africe černoši neustále uplatňují svoji demografickou převahu na všech úrovních: v politice, hospodářství, sportu i kultuře.

Francouzský spisovatel Jean Raspail vykreslil nenásilné dobytí Evropy ve svém dystopickém románu z roku 1973 *Tábor svatých*. Raspailova fikce přináší jednu možnou variantu vývoje: „Smrt Západu," kdy chudé masy Třetího světa zaplaví Francii i zbylé západní země.

Skutečnost však nemusí být zdaleka tak přímočará. Nevídaný růst Afriky od roku 1950 může vyústit ve tři základní cesty vývoje. Říkám jím „planety," protože planeta Země bude africkou populační explozí zásadně proměněna.

Představte si následující možnou variantu budoucího vývoje: Průměrný Evropan se podívá z okna a neuvidí bělochy, ale Afričany: ženy s parukami a dětmi na zádech, doprovázené loudajícími se černochy s vyholenými hlavami. Když Evropan zapne televizi, všichni moderátoři i politici budou Afričané. Po zprávách následuje seriál o africkém náčelníkovi, který velkoryse vládne svým poddaným a urovnává jejich obchodní i milostné spory. V některých scénách lidé podléhají nadpřirozeným vlivům a kletbám šamanů.

Jestli se vám to zdá absurdní, právě jsem popsal dnešní Jižní Afriku. Běloši tvoří 9,1% obyvatelstva, ale stále platí přinejmenším polovinu daní – aniž by však měli jakékoliv politické zastoupení, a to ani na místní úrovni. Velké globální korporace propagují své produkty mezi epizodami v několika afrických jazycích vysílaného černošského televizního seriálu *Muvhango*, kde se při obchodních setkáních řeší vliv mrtvých předků se stejnou samozřejmostí jako zisk nové veřejné zakázky. I tak by mohl vypadat „překrásný nový svět" konce tohoto století, jestliže mladé a pohyblivé africké obyvatelstvo osídlí planetu a vytlačí stárnoucí Evropany.

Planeta 1: Evropa po jihoafricku

Od 7. do 15. června 2015 jsme dostali možnost nahlédnout na možnou verzi budoucnosti, kdy Evropě – a možná celému světu – budou vládnout Afričané. V obchodní čtvrti Johannesburgu Sandton se konal summit států Africké unie (AU). Sešly se na něm tucty afrických prezidentů a diktátorů, včetně nově zvoleného předsedy Africké unie, zimbabwského prezidenta Roberta Mugabeho.

Ti se i svými svitami ubytovali v pětihvězdičkových hotelích, jedli nejvybranější jihoafrická jídla a v nákupních komplexech Sandton City nakupovali luxusní zboží značek jako Gucci, Louis Vuitton, Hugo Boss, Dolce & Gabbana nebo Burberry. Podle místních novin stojí největší obchod značky Prada právě v Sandtonu, ostrovu prvního světa, **kde Citibank, Deutsche Bank a Merrill Lynch obchodují s deriváty na kontinentu, kde stamiliony přežívají z jednoho dolaru na den**.

Zasedání Africké unie jen okrajově poznamenal pokus zatknout súdánského diktátora Umara al-Bašíra a zabránit mu v odjezdu ze země. Čelí stíhání haagského Mezinárodního trestního soudu za spáchání genocidy v Dárfúru, a tak bílý soudce vrchního soudu v Pretorii vydal příkaz k jeho zadržení. Africké hlavy států společným prohlášením odsoudily západní „vměšování do afrických záležitostí“ a po skončení summitu al-Bašír nasedl do svého soukromého tryskáče a odletěl zpět do Súdánu.

Jedinou známou bílou tváří mezi vší tou slávou a okázalostí v Sandtonu byla Angelina Jolie, která se účastnila jako Zvláštní vyslanec Agentury OSN pro uprchlíky UNHCR. Jiní významní běloši se zasedání nezúčastnili, takže velice přesně odráželo africkou demografickou situaci. Co říci o pěti milionech bělochů v Jižní Africe a Namibii, kteří pracují v technicky náročných pozicích a spolu s korporacemi se podělili o účet za blyštivou nádheru summitu AU?

Afričané by odpověděli, že jich zbylo příliš málo a příliš starých, než aby měli nárok na nějaké zastoupení. V průběhu summitu však také bylo oznámeno, že Jižní Afrika – která už tak platí do AU víc peněz než Nigérie, přestože má třetinovou populaci – zvýší svůj příspěvek do rozpočtu organizace o dalších 60 milionů amerických dolarů. **Běloši jsou užitečným zdrojem příjmu.** Do rozpočtu AU – jejíž náplň činnosti v zásadě tvoří nekonečné mluvení do větru o panafrikanismu a jejíž předseda Robert Mugabe je hlavní tváří volání po vyhnání všech bělochů z Afriky – štědře přispívají i bělošské země. Při své předchozí návštěvě Jižní Afriky se Mugabe ohradil proti přítomnosti bělošských reportérů ve skupině shromážděných novinářů se slovy „Nechci vidět bílé tváře.“

Pokud Afričané začnou ovládat Evropu, vzroste s tím i jejich vliv na mezinárodní instituce jako OSN a dost možná i na MMF a Světovou banku. Budou ochotně utrácet cizí peníze – stejně jako to dělají s penězi bílých jihoafrických daňových poplatníků. Podobně jako v Jižní Africe dojde k přesunům nesmírného množství prostředků z Evropy a Severní Afriky.

Snad nastanou i pokusy tento proces zastavit – možná i v Africe samotné. V své nedávno vydané knize *Dead Aid* zambijská ekonomka Dambisa Moyová tvrdí, že pomoc ve výši bilionu dolarů, která kontinentu během posledních asi 40 let poslaly bohaté země, Afričanům neprospěla.

Moyová je mezi Afričany výjimkou, která vystupuje proti přímému přesunu prostředků. Pro africké problémy navrhuje tržní řešení: posílení obchodu s Čínou, jehož objem by mohl dosáhnout až 500 miliard dolarů ročně. Afričané by také prý měli využít americkým Kongresem roku 2000 schváleného zákona *African Growth and Opportunity Act* (AGOA), který zvýhodňuje vývoz afrického zboží do Ameriky. Jižní Afrika ho využívá sestavováním aut

německých a japonských značek a jejich následným exportem do USA. Počítačový miliardář Bill Gates však označil její dílo za „zlo," jelikož „pomoc zachránila miliony afrických dětí."

O prudkém růstu počtu obyvatel Moyová nic nepíše, poznamenává však:

> Podle odhadů OSN žije mimo zemi svého původu asi 33 milionů Afričanů. Nigerijci a Ghaňané se nejčastěji stěhují do Spojených států, Malijci a Senegalci do Francie a většina Konžanů hledá nový domov v Nizozemsku. 30% obyvatel Mali nežije ve své zemi. Celkem tvoří emigranti 5% celkového afrického obyvatelstva a představují další zdroj peněz pro podporu rozvoje Afriky.

Jak však ukázal *Wall Street Journal*, peníze zvenčí podporují více emigraci než samotný rozvoj. Mnoho lidí z venku optimisticky věří, že se vší svou dostupnou půdou, vodou, nerostným bohatstvím a dalšími zdroji bude Afrika schopna vytvořit vlastní bohatství podobné západnímu, a tak budou Afričané moci zůstat doma. Těmto lidem bych doporučil sledovat oblíbený afrikánský televizní seriál *Voetspore* (doslova „otisky nohou"), který každý týden běží v Jižní Africe.

Jde o nízkonákladový program, kde hrstka búrských nadšenců do aut (4×4) ve dvou pick-upech poznává každou zemi kontinentu. Ukazuje skutečnou Afriku, vzdálenou rétorice oficiálních prohlášení a televizních reportáží. V komentáři lze rozeznat ironický podtón, zpravidla vyjádřený přehnaně zdvořilým popisem všemožných katastrof a různé míry chaosu.

Divák si velice rychle uvědomí, že křehká africká infrastruktura nedokáže udržet ani současnou populaci, tím méně pak tři miliardy navíc v příštích desetiletích. Dokonce i pro ta nejodolnější auta jsou africké cesty – obvykle o málo víc než blátivé cesty buší – příliš velkou výzvou. Někdy trvá průjezd danou zemí posádce *Voetspore* týdny, když třeba zapadnou v blátě, onemocní a musí se letecky vrátit do Jižní Afriky, čekají, až jim zkorumpovaný úředník dá potřebné razítko do pasu atd.

Turistická výprava v dokonale vybavených terénních vozidlech vyžaduje zásoby, plánování vojenského střihu a nouzové plány pro případné katastrofy. Jak asi chtějí přežít čtyři miliardy lidí bez infrastruktury, intenzivního zemědělství a dobré vlády?

Smutnou pravdou je, že k africkému „hospodářskému zázraku" nikdy nedojde. S rostoucí populací povede k přežití jediná cesta: emigrace. Zářivá světla Evropy a Severní Ameriky – nebo Jižní Afriky pro ty, kterým se nepodaří opustit světadíl – budou neodolatelně přitažlivá. Mnozí Afričané koupí letenky za peníze od příbuzných, kteří už v zahraničí jsou, nebo ze západní pomoci. Ti, kdo si je dovolit nemohou, se nahrnou na vratké bárky a pustí se přes Středozemní moře. **Africká lavina se nezadržitelně blíží.**

Nápor na Evropu bude tak obří a vytrvalý, že jej nebude možné zastavit bez přímého využití vojenské síly. K tomu by ovšem byla nutná zásadní ideologická proměna – bez ní někdy

v průběhu tohoto století Evropa přijme africkou nadvládu. **Není to ani zdaleka tak absurdní, jak vám to možná zní: většina Evropanů projeví stejnou míru smíření se s černošskou vládou jako dnešní bílí Jihoafričané. Evropští liberálové budou velmi pravděpodobně bojovat za zavedení obdoby stávajícího jihoafrického systému rasového upřednostňování, kvót a nucené integrace stejně tvrdě jako Afričané.**

Afričanům příliš nejdou technické obory, věda, management, udržování složitých systémů a spousta dalších věcí, vynikají však v politice. Nějakou formou politiky se vlastně zabývá celá africká elita i afroamerická elita v USA. Byznys, sport, kultura, náboženství, vzdělávání – vlastně všechny oblasti lidské činnosti – se stávají rozšířením pole rasové politiky s cílem prosadit zájmy jedné skupiny na úkor druhé.

S ohledem na zjednodušující západní pojetí „demokracie“ coby sčítání hlasů může Afričany jen těžko něco zastavit. Každý na kontinentu narozený Afričan se stává potenciálním voličem, a jak říkají (černí) Jihoafričané: **„Proč se živit prací, když to jde hlasováním!“** V Africe budou čtyři miliardy voličů a jejich volební síla dalece přesáhne hranice Afriky a přemůže hrstku stárnoucích Evropanů.

Americe už dnes vládne africký prezident a OSN v osobě Kofiho Annana předsedal další. Bezpochyby se dočkají následovníků. Už dnes se Afričané dožadují změn v Radě bezpečnosti OSN, která by jim zajistila větší vliv na chod světového dění. S nejplodnější populací, jakou svět kdy spatřil, ovládnou Afričané parlamenty, správní rady i univerzity.

V Jižní Africe černoši prosazují svá práva coby původní, „domorodí“ vlastníci půdy. V Evropě a jinde je však budou uplatňovat – možná ještě nejmilosrdněji – jako dobyvatelé. Stejně jako v Jižní Africe možná změní jména měst. Pretoria byla přejmenována na počest neznámého černošského náčelníka na „Tshwane.“ Vůdce Velkého treku Andries Pretorius už tedy nemá právo, aby po něm bylo pojmenováno město.

Časem bude patřit Afričanům všechno. Poměrně nedávno vznesl jistý černoch právní nárok na celé město Pretoria s jeho 50 miliardovou (USD) ekonomikou, protože půda prý patřila jeho předkovi. Absurdně to ovšem působí jen na první pohled. Jakmile legislativa vloží sílu práva do jejich rukou, nic je nezastaví před nárokováním reparací za otrokářství, kolonialismus, rasismus a záplavu dalších dějinných ústrků. Španělsko kdysi ovládali Maurové z Afriky. Jakmile tam nabydou moc Afričané, nic jim nezabrání „uplatnit nárok“ na celý Pyrenejský poloostrov. Zbytek Evropy bude následovat.

Podobně jako mnoho amerických měst se Johannesburg rychle změnil z bělošského na černošské město. Paříž, Amsterdam, Řím či Berlín může potkat stejný osud. Svět už přijal za pravdivá tvrzení, že „Afrika je kolébkou lidstva“ a že „jsme všichni Afričané.“ **Klidně může vzniknout nová mytologie, podle níž patří Afričanům celá Eurasie.**

Zbylí Evropané v produktivním věku budou na své africké pány tvrdě dřít. **Po zavedení jihoafrického modelu bude běloch k založení podniku potřebovat černošského partnera s vlastnickým podílem 51%.** Zatímco Evropan obsluhuje zákazníky a dělá

účetnictví, africký společník nakupuje. Občas se může zastavit na obchodní schůzce, na níž zpravidla dorazí se zpožděním. V Jižní Africe už jsme si zvykli na „africký čas," velice bohorovný vztah k termínům i uzávěrkám.

Daně se projí v luxusních hotelích. Budou se pořádat nablýskané konference o „výzvách" a „problémech," které nikam nepovedou. Jak se to nedávno podařilo jihoafrickému prezidentu Jacobu Zumovi, budou si černošští vůdci na jednu cestu do zámoří objednávat čtyři letadla. Prvořadým kritériem bude jejich status, pohodlí a prestiž.

Snad se objeví epizodní momenty a akty odporu proti afrikanizaci Evropy a dokonce Severní Ameriky, ale bez nějaké zásadní proměny nebo katastrofy globálních rozměrů náš čeká africké probuzení a černý kontinent zaujme své místo na slunci. Kdo ví, co by mohlo tento systém vystřídat.

Takto vypadá můj první nástin možného vývoje či „planeta;" vidím však ještě dvě další možné cesty. Planetou číslo dva je malthusiánský kolaps kontinentu následkem hladomoru nebo epidemie. I přes všechny snahy mezinárodního společenství je zachránit by mohly zemřít i stamiliony lidí.

Planeta tři stojí na půl cesty mezi čísly jedna a dva. Západ by nakonec sebral odvahu k vlažnému odporu proti africké invazi – ovšem až poté, co evropskou identitu i hospodářství roztříští miliony nově příchozích. Výsledkem by mohlo být peklo rasové a etnické války, ještě zkomplikované a umocněné vlnou muslimů z Východu. Tento vývoj se jeví asi jako nejpravděpodobnější, ale zároveň nejobtížněji představitelný. Rasa, demografie, náboženství, technologie a ideologie by se spojily do smrtícího koktejlu, z něhož by nemohlo vzejít nic jiného než naprostá spoušť.

Úvaha Dana Roodta An African Planet? vyšla na stránkách American Renaissance 10. července 2015.